

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L 1.750

Letna naročnina L 3.500

Letna inozemstvo L 4.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXV. - Štev. 17 (1249)

Gorica - četrtek, 26. aprila 1973 - Trst

Posamezna številka L 80

Delo, ki odrešuje Kritično razdobje v italijanskem življenju

Delo je glavna in najbolj vsakdanja vsebina našega zemskega dneva, naše vsakdanjosti. Kot vse človeško, nosi znamenje naše dvojnosti: ohranja nas pri življenju, obenem pa nas počasi razkaja.

Ce je povezano z ustvarjalnostjo, mi da lahko občutje velike sreče, ko čutim, da sem — v malem ali velikem — demur, mali stvarnik sveta. Pa tudi v tem primeru sreča ni trajna in neskaljena: še tako osrečujoče delo človeka utruja in končno izčrpa. Da mu čuti njegove meje in krhkost.

ODSEV GREHA

Delo je pogosto trpljenje. Ze zato, ker je vselej napor. Spoprijeti se moram s snovjo, ki se mi rada upira, z naravo, ki mi je večkrat sovražna.

In napor je potem marsikdaj pravo Silzifovo opravilo: ko tik pred ciljem odvedo moči; ko toča v nekaj sekundah uniči pridelek; ko ti kakršno koli zlo, fizično ali moralno, izjalovi morda življenjsko prizadevanje.

Delo je še posebej trpljenje, kadar je v tem ali onem pomenu sužnost: če koga pograbi pridobitniška mrzlica — iz pohlepa, zaradi občutka manjvrednosti, iz strahu pred prihodnostjo —, da ne pozna več ne petka ne svetka, ne zakona ne vesti, ne otrok ne žene, ne počitka ne odihaja; če pade kdo v roke izkoriščevalcu pa naj bo posameznik ali država; če delo na tekočem traku prepreči osebno ustvarjalno dejavnost, da postane človek podaljšek stroja, orodje, predmet. Tako delo nas ponižuje, odtuja in hromi v našem človeškem bistvu.

Navadno pa delo ni ne ustvarjalna opojnost ne najhujša nesreča: »Je enostavno delo: trdo, pa vendar znosno, navadno po istem kopitu, enolično in dolgočasno, neizogibno in prirčno prozaično; siva enoličnost, odpoved samoljubju, vsakdanja dolžnost« (K. Rahner).

Delo je pač odsev naših nasprotij, tiste stanja, ki ga je povzročil greh: »V trudu se boš živil vse dni svojega življenja... V potu svojega obraza boš užival kruh« (Mojz 3, 17-19).

SODELOVANJE S STVARNIKOM

Vendar pa delo ni samo kazen in bolj ali manj sitna dolžnost. V sreči, ki nam jo daje ustvarjalna dejavnost (na delovnem mestu, v šoli, doma), je zavest, da prispevamo svoj delež k urejanju sveta in boljšemu sožitju med ljudmi. Za verujoče pa to pomeni, da sodelujejo s Stvarnikom.

Bog namreč sveta ni ustvaril enkrat za vselej in ga izročil človeku le v varstvo. Vselej je ustvaril tako, da je upošteval tudi človekovo razumnost, modrost, iznajdljivost, ustvarjalnost, ki naj bi ga razvijale in izpopolnjevale: »Vzel je torej Gospod Bog človeka in ga postavil v edenški vrt, da bi ga obdeloval in varoval« (Mojz 2, 15).

Na ta način je človek, ustvarjen po božji podobi in zato božji sodelavec pri stalnem ustvarjanju vesolja, vedno bolj gospodar sveta, ko s svojim delom izpolnjuje naročilo: »Plodita in množita se ter napolnita zemljo; podvrzita si jo...« (1 Mojz 1, 28).

IZRAZ ODRESENJA

Pa niti to se ni vse. Delo je vključeno tudi v božji rešnji načrt. Kot vse drugo, kar je v nas in v svetu znamenje greha in njegova posledica, je postalo v Kristusu izraz odrešenja.

Kristus je s svojo smrtjo odrešil tudi človekovo delo in mu odvzel smrtno »želost«: še vedno je lahko težko, polno stiske in trpljenja, ni pa več brezupno in nesmiselno. Nasprotno: vedno večje zmogljivosti in uspehi našega dela pri izboljševanju sveta so dokaz, da je tudi delo rešeno in da odrešuje.

To velja seveda še posebej, če ga opravljamo »v Gospodu«: »Iz vere vemo, da se

človek z delom, darovanim Bogu, združuje s samim odrešilnim delom Jezusa Kristusa, ki je dal delu vzvišeno dostojanstvo, ko je v Nazaretu delal s svojimi lastnimi rokami« (Cerkev v sedanjem svetu, 67).

Kristusov zgled pa je končno tudi odgovor vsem tistim, ki se jim zdi, da so potisnjeni na rob in je njihovo delo neugledno, brezuspešno, moreče. Tolažba z lepšo prihodnostjo, ki je pa sami ne bodo več uživali, je res premalo. Naj torej pomislijo na učlovečenega Boga, ki je trideset let živel v eni najzakotnejših galilejskih vasic in je veljala zanj socialna kvalifikacija: tesarjev sin, tesar.

In če se komu zdi, da se mu je življenjsko delo docela ponesrečilo in je pristal na slepem tiru, naj se ozre na križ. Je sploh mogoče še večji polom? Končati na križu med dvema razbojnikoma! Toda Gospod je dosegel vstajenje in poveličanje prav s tem, da je na videz propadel. Njegov zgled in njegova milost sta nam lahko že na tem svetu v veselje in mir, če se skušamo držati njegovega naročila: »Ostanite v moji ljubezni« (Jan 15, 9).

RAFKO VODEB

Trikratni poziv sv. očeta človeštvu

Sv. oče Pavel VI. je izbral obrede svetega tridnevja (veliki četrtek, veliki petek in velika noč) kot priložnost, da je človeštvu kot prvi pastir duš povedal svoje misli in želje, ki so mu na srcu in ki naj bi prispevale k boljšemu svetu.

Obred zadnje večerje je opravil v lateranski baziliki. »Danes, na veliki četrtek — je dejal med drugim sv. oče — nas mora vse presuniti ljubezen evharističnega in križanega Jezusa. Toliko se moramo še učiti, da se bomo znali medsebojno ljubiti na podlagi njegovega vzgleda in ukaza.«

Na veliki petek se je sv. oče udeležil tradicionalnega križevega pota v Koloseju. Pri zadnjih postajah je sam nosil križ. Njegove besede so izzevnice v poziv, da morajo ljudje končati z zločini zoper življenje in človeško dostojanstvo. Proč s hudobijo, ki zasleduje še nerojena življenja v materinem telesu! Proč z organiziranim hudodelstvom! Proč s smrtonosnim strateškim orožjem! Proč z nizkotno uživanjaželjnostjo, ki se skriva pod plaščem lažne svobode! Treba se je znova ozreti na križ, od koder prihaja do nas zveličavni nauk in z njim upanje za človeka vredno in dostojno življenje.

Na veliko noč pa je sv. oče spregovoril ogromni množici — časopisi trdijo, da je bilo navzočih 250.000 oseb — in ji zaželel mir vstalega Kristusa. Posebej je zaželel mir trem deželam, ki ga še ne morejo uživati: Indokini, Bližnjemu vzhodu ter Severni Irski. Polvalil je tiste, ki se trudijo za mir v svetu in pri tem opozoril, da z nasiljem ni moč graditi miru. Samo

Država, v kateri živimo, prestaja zadnje čase vrsto kritičnih in težkih trenutkov in že kaže včasih usodno predigro pred grozljivo neznanko bodočnosti: državljansko vojno, revolucijo, diktaturo črne ali rdeče barve? Če so sicer omejene možnosti zaenkrat, upajmo, res le hipotetične in nestvarne, je vsekakor že današnje dogajanje samo kot barometer gotovo ne preveč tolažljivo.

Se se ni polegel odmev na fašistične napade v Milanu, ko je drugo nasilje v Rimu zahtevalo dve mladi smrtni žrtvi. Tokrat je šlo za verjetno skrajno levičarsko skupino, ki je napadla stanovanje tajnika misovske sekcije v rajonu Primavalle. Umrli sta dva sinova omenjenega novofašističnega pristaša, ki sta zgorela ob bencinskem nočnem napadu stanovanja.

Malo kasneje je spet na milanski sodni palači eksplodirala bom-

ba, okoli razbitin pa so bili raztreseni listki s proslulim napisom SAM (Squadre d'azione Mussolini). Prav v tej sodni palači se namreč vrši preiskava z zasliševanji v zvezi s fašističnim zločinom preteklega tedna v Milanu.

Sama veriga dolgih členov — črnih in rdečih, — ki predstavlja nasilne izbruhe v zelo delikatnem obdobju javnega življenja v Italiji. Ob tem se je treba vsekakor resno zamisliti.

Prav gotovo je, da je podobno zaporedje tragičnih dogodkov, ki so le viden izraz hladno preračunanega prevratniškega načrta ene ali druge skrajnosti, obenem odraz nejasnega političnega položaja v državi. Ze po lanskim parlamentarnim volitvah smo lahko za beležili kaj malo vzpodbuden porast misovskih glasov in s tem okrepitev neofašističnih vrst. Politični komentatorji so sicer skušali ta porast razložiti z nekakim protestnim glasom zlasti na jugu, kjer lahko skrajneži zaradi neurejenih socialnih razmer laže ribarijo v kalnem.

Seveda je to lahko držalo le do neke mere, ne more pa dati zanesljivega in končnega odgovora na vprašanje: zakaj še danes, po več kot petindvajsetih letih zmage nad fašizmom, v Italiji lahko uspeva stranka, ki se navdihuje ob črni ideologiji in z njo združena ekstremistična gibanja? Ali ni v tem tudi krivda demokratičnega režima, ki ni znal v vseh teh letih v italijanskih množicah vzbuditi tistega zaupanja, ki bi ga po svojih idealih moral?

Odgovor na to ni enostaven, lahko pa nas vprašanja nagibajo k razmišljanju. Tudi v teh vrsticah ne bomo skušali odgovoriti na te pomisleke, ogledali si bomo le možnosti za izhod iz te zagate glede na sedanje stanje.

JASNA IN DEMOKRATIČNA IZBIRA V NOTRANJI POLITIKI

Vsi vemo, da so poleg teh težav, vezanih na ekstremistične manifestacije in izgrede še druge, ne mnogo lažje. Pri tem imamo v mislih socialno politiko države. Zadnje čase smo sicer zabeležili vrsto pozitivnih rešitev na delovnem področju, ob obnovitvah delovnih pogodb za poldržavna in privatna podjetja. Vsekakor pa se prav v sindikalnem gibanju kaže vedno bolj neka druga sila, ki hoče odvzeti političnim strankam pobudo iz rok in v imenu neke sindikalne enotnosti iznaša vedno bolj ostre zahteve. Marsikdaj zelo upravičeno, ne vedno pa trenutno lahko rešljive.

Tu stopa na dan politika strank, še posebej onih, ki si delijo — ali so si do nedavnega delile — odgovornost za vladno politiko. Pisali smo že o predlogih socialnih demokratov za iskanje novih vladnih formul in za iskanje možne obnove leve sredine s socialisti. Prav malo pred prazniki je njih voditelj Tanassi že sklical prve sestanke z odgovornimi strankami.

V razgovoru z republikanci, ki je bil prvi te vrste, ni še prišlo do potrebnega razčiščenja. Republikanski vrhak La Malfa je postavil kot pogoj za obnovo leve sredine novo usmeritev vladne politike na ekonomski programaciji.

Krščanska demokracija, ki se še ni sestala z vodstvom PSDI, pa je seveda vsa v pripravi na

lastni kongres, ki bo gotovo odločal o bodoči vladni formuli. Tajnik KD Forlani je v nekem intervjuju izjavil, da je proti vsaki novi politični spremembi pred kongresom stranke in tudi proti predčasnim volitvam (saj so bile takšne itak že lansko leto). Forlani tudi ni nasproten temu, da bi Andreottijeva vlada ostala na krmilu do jeseni. Podobnega mnenja je tudi liberalna stranka.

Na vsak način pa bo vsaka bodoča vladna rešitev morala izhajati iz odločno demokratičnih postav, saj bo le tako možno utrditi demokracijo v državi, ki jo sedaj razne, še posebej fašistične in levičarske sile, nedvomno ogražajo. Tega se morajo zavedati zlasti socialisti, ki še vedno ne vedo, kam.

ANDREOTTI IZ WASHINGTONA V TOKIO

Trenja v notranji politiki in ugibanja o bodočih vladnih rešitvah pa ne zavirajo vzporedne živahne dejavnosti v zunanji politiki. Predsednik vlade Andreotti se je prav pred prazniki podal na daljše potovanje, ki ga je vodilo od ZDA do Japonske. V Washingtonu je imel Andreotti vrsto pogovorov s predsednikom Nixonom.

V svojih washingtonskih pogovorih sta Andreotti in Medici izmenjala z ameriškiimi državniki glavna mnenja o svetovnem položaju in zlasti o Srednjem vzhodu, saj je bil prav italijanski zunanji minister na raznih potovanjih tako v arabskih državah kot v Izraelu in je lahko obvestil ameriške državnike o možnosti za nove rešitve. Italijanska državnikar sta na svojem potovanju v Ameriki tudi pretresla z ameriškiimi odgovornimi predstavniki denarne ter ekonomske zadeve, obenem pa poudarila trdno voljo Italije za nadaljevanje atlantskega zavezništva in evropeistične gradnje.

Andreotti je nato prebil noč na Havajskih otokih, petdeseti državi ZDA, od tu pa je odpotoval na Japonsko, kjer se je razgovarjal s predsednikom vlade Tanako. Sprejel ga je tudi cesar Hirohito.

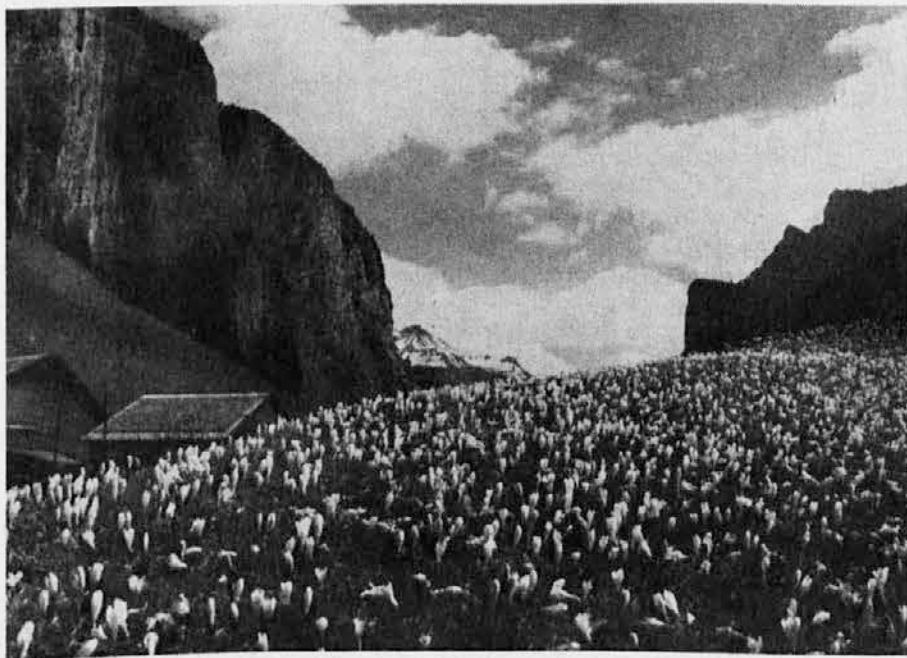
S tem obiskom se je začel tudi niz razgovorov, ki jih bo imel ameriški predsednik v kasnejših mesecih z glavnimi evropskimi državniki ob svojem potovanju v prestolnice večjih zahodnih držav starega kontinenta.

SDZ ob obletnici osvoboditve

Slovenska demokratska zveza v Gorici se ob dnevu osvoboditve, ki ga praznujemo 25. aprila, klanja vsem padlim v boju za svobodo proti fašizmu in nacizmu. Pri tem se hvaležno spominja vseh žrtv fašističnega nasilja, ki so bile zelo številne med slovenskim ljudstvom na Primorskem. Vsi, ki so dali svoja življenja za svetle ideale svobode, demokracije in pravičnosti, naj nam bodo še danes zgled in tudi bodočim rodovom nepogrešljiv kazipot.

Pri tem SDZ v Gorici izjavlja, da bo še nadalje vodila svoj pravičen boj za doseg vseh tistih pravic slovenske manjšine, ki jih je prav fašistična diktatura najbolj podlo teptala. Bojevala se bo za uzakonitev vseh jezikovnih, narodnostnih, kulturnih in socialnih pravic slovenske skupnosti v Italiji, z upanjem, da bo prav demokratična republika, ki je izšla iz oporniškega gibanja, končno le zadostila Slovincem za od fašizma zadane krivice.

Vodstvo SDZ v Gorici

Pomlad je prišla tudi pod mogočne Dolomite

Po stopinjah Male Cvetke

Pred sto leti — točno: 2. januarja 1873 — se je rodila v družini Ludovika Martina in Cecilije Guérin deklica, ki so ji starši dali ime Terezija. Bila je njun deveti otrok. V petem letu starosti je Tereziji umrla mati. Po njeni smrti je oče kupil v mestecu Lisieux, 90 km zahodno od Pariza, skromno hišo. V Lisieuxu je bil tudi karmeličanski samostan. Za hčere Ludovika Martina je bil tako silno privlačen, da so se kar štiri odločile za Karmel. Najbolj je hrepnela po Karmelu namajša Terezija. Z očetom je poromala v Rim in prosila sv. očeta Leona XIII., da bi smela že s petnajstimi leti stopiti v samostan.

Zelja se ji je kmalu izpolnila. Toda čeprav se je svetu odpovedala in se pred njim umaknila, je vendar prav med samostanskimi zidovi pritegnila nase ves svet. V pičlih osmih letih samostanskega življenja je dosegla toliko svetosti, da jo svet še danes občuduje. Umrla je stara komaj 24 let.

Bolj kot svetost njenega življenja je za Terezijo značilna njena pot k svetosti. V prepleti knjigi »Povest duše«, ki jo je napisala na ukaz svojih predstojnic, pravi: »Moja pot je pot duhovnega otroštva, pot upanja in popolne vdanosti.«

Vse, kar koli je doživljala — veselje in žalost, priznanje in zapostavljanje, zdravje in silno trpljenje v boleznih — je spremljala z radostjo kot otrok, ki se veseli vsega, kar mu daje oče.

Ta vesela, zaupanja in vdanosti polna svetost je prišla čudovito do izraza ob boleznih, ki jo je spravila v grob. Zapisala je: »Čutim, da se bo kmalu pričelo moje poslanstvo, moja naloga, da bom učila duše ljubiti Boga, kot sem ga ljubila jaz... Pokazala jim bom svojo preprosto malo pot. Moja blaženost v nebesih bo v tem, da bom zemljanom delila dobroto. Po smrti bom trosila na zemljo dež nebeških rož.«

To obljubo je tudi zvesto izpolnila. Na njeno priprošnjo so sledili številni čudeži, uslišane so bile molitve, prišlo je do nenadnih spreobrnjenj. Komaj 28 let po smrti je bila proglašena za svetnico in postavljena za zavetnico misijonov. Danes najdemo v vsaki cerkvi njen kip ali podob. Nešteti so njeni častilci. Napolnila je cerkve, domove in duše.

V LISIEUXU

Lisieux je lično mesto, ki šteje 23.000 prebivalcev. Obstajalo je že v keltskih in rimskih časih, vendar ni bilo nikdar zgodovinsko pomembno. Svetovno znano je postalo zaradi skromne karmeličanke sv. Terezije Deteta Jezusa, ki jo je Pij XI. nazval »bleščeči božji meteor«. Zaradi nje že več kot pol stoletja romajo v to mesto nešteti verniki iz vseh krajev sveta. Njim se bodo letos v začetku julija pridružili tudi romarji iz Trsta in Gorice.

V Lisieuxu velja za romarje geslo: »Vzemi si čas za molitev in premišljevanje Terezijinega poslanstva!« Tu je vse v znamenju romanja, ne turizma. Če romar ob času tako imenovanega »Son et Lumière - zvoki in luči« stopi v Terezijino baziliko, mu kar sapo zapre. 95 m dolga in 50 m široka notranjost svetišča je v mraku. Nekje iz ozadja mečejo žarometi svetle žarke na blesteče mozaike s prizori iz Terezijinega življenja. Izpod obokov prihaja kakor iz nebes nežni sopranski glas: »Moja duša poveljuje Gospodu! Velike reči mi je storil On, ki je mogočen in je njegovo ime sveto...« S tem sopranskim glasom se prepletajo glasovi kronista in redovnic, ki molijo psalme. Visoko v kupoli jim odgovarjajo angelški zbori.

Predvaja življenje sv. Male Terezije. Ko je to končano, hite romarji ven na trg pred baziliko, da vidijo »Poslanstvo Terezije v svetu«. To je mogočna predstava na veličastni baziliki sami. Popolna tema. Daleč na zahodu temno krvavo obzorje pravkar umrlega dne. Nenadoma zažari v temno noč mogočna stavba bazilike z belimi, v nebo kipečimi stolpi. Na zvočnikih zaori veličasten orkester, ki odmeva čez mesto tja do samostana s strogro klavzuro in še naprej čez duhteče travnike, kjer začuden črčki prenehajo s svojim nočnim koncertom in prislunhejo. Prislunhejo, kakor je prislunhl svet radostnemu oznanilu Male Cvetke: »Moje poslanstvo je ljubezen.«

Ko orkester utihne, se zasliši koral in zbor redovnic, ki poje himne. Zarometi medtem na baziliki razsvetljujejo posamezne dele: zdaj žari pročelje, potem v temno nebo kipeča kupola, zdaj vitki stranski stolpi in nazadnje beli križ vrh kupole: Križ, življenja luč!

Spet je tema. V daljavi se začuje tuleči glas bombnika, ki se naglo bliža. Že se

sliši eksplozija bomb, ki pretresajo zrak. Med vikom in krikom ranjenih in prestrašenih se sliši vzklík: »Thérèse, Thérèse!« Polagoma zažari luč v baziliki in prej grmeči in bobneči zvočniki pojejo zdaj v veličastnem zboru pesem zahvale. Sveta Mala Terezija je namreč čudežno obvarovala svoje mesto pred strahotnim razdejanjem zadnje vojne.

So v življenju trenutki, ko človek občuti bližino nadnaravnega sveta. So trenutki, ko duša zasanjano zaživi v tem skrivnostnem svetu lepoto, dobroto in popolno srečo. Pozabi na vse zemeljsko, čas preneha, utihnejo vse želje, duša strmi in uživa tajinstveno bližino večnosti, miru in sreče. Take trenutke doživlja romar v Lisieuxu ob predstavi »Zvoki in luči«.

V KARMELU

Samostan sester karmeličank je sredi mesta. Središče samostana je cerkev, ki ima glavni oltar iz marmorja in brona. V vdolbini nad oltarjem stoji poseben prizor iz belega marmorja: Terezija kleči pred božjim obličjem in od Marije prejema rože, ki jih siplje na zemljo. Nad obokom vdolbine je napis: »Moja nebesa bodo v tem, da bom delala dobro na zemlji.«

Prezbiterij, mreža in kor redovnic so še iz časa sv. Terezije. Ostala cerkev je bila pozidana okoli leta 1920. V križu cerkve je na desni strani kapelica z grobom svetnice. Ta leži v pozlačeni krsti iz brona z vencem na glavi in v redovni obleki. V levi roki drži križ, ki ga je prejela pri redovnih zaobljubah.

Za cerkvijo je samostan s strogo klavzuro. Od zunaj se opazi le nekaj višjih zgradb. Vmes so bujni vrtovi. To je Karmel. Med temi zidovi je Terezija prebila osem let. Tukaj so živele in so pokopane tudi tri njene rodne sestre: Marija, Pavlina in Celina. Vse tri so dočakale, da je njihova najmlajša sestra bila proglašena za svetnico, ter videle veličastno baziliko, njej posvečeno.

V BAZILIKI

Graditi so jo pričeli leta 1929 in še ni povsem končana. Posvetil jo je leta 1937 kardinal Evgen Pacelli, ki je bil dve leti nato izvoljen za papeža Pija XII.

Na levi strani bazilike je postavljen križev pot, ki se zaključa s Kalvarijo. Na vrhu Kalvarije je mogočen križ iz kamna. Nasproti križu je kip svetnice, ki siplje rože, ob kipu pa ležita grobova Terezijinega očeta in matere.

Na podstavku kipa so zapisane besede, ki jih je Terezija rekla o svojih starših: »Bog mi je dal očeta in mater, ki sta bila mnogo bolj vredna nebes kakor pa te revne zemlje.«

Ganljivo spričevalo otroka svetnika o svetniških starših!

»Nedolžna« Avstrija

Ko je Avstrijec Adolf Hitler v Nemčiji leta 1933 prišel na oblast, so naslednje leto Avstrijci že poizkusili odpreti mu pot v državo s tem, da so ubili svojega kancelerja Dolfussa. Leta 1938 so Hitlerja navdušeno sprejeli, ko je vkorakal s svojimi četami v Avstrijo in izvedel »Anschluss«, tj. priključitev k nemški državi. Kot blazni so vpili »Ein Volk, ein Reich, ein Führer« (En narod, ena država, en vodja). Sicer avstrijskim Nemcem zaradi tega ne bi bilo treba še oporekati, če bi bilo pri tem ostalo.

Toda nemški »folk« ni ostal zadovoljen s to priključitvijo. Vrgel se je še na sosednje narode in jih začel požirati, hotel si je razširiti svoj življenjski prostor, Hitler pa je začel posnemati Napoleona, čeprav mu ne kot vojskovodja ne kot državnik ni bil dorasel.

Nihče ne more tajiti, da so Avstrijci svojemu rojaku na teh pohodih nudili polno oporo. Avstrijski in nemški bratci so složno ropali po Evropi. Med okupatorskimi nasilniki je bilo tudi pri nas v Sloveniji nemalo avstrijskih Nemcev. Če bi bili zmagali nacisti, bi Avstrijci skupaj z Nemci s posebnim užitkom pomedli s Slovenci. Zadnji dogodki na Koroškem to v polni meri potrjujejo.

Ko se je leta 1945 vse drugače zasukalo kot so si Avstrijci leta 1938 ob priključitvi predstavljali, je pa vsa krivda padla na Nemce iz prvotne Nemčije in tem je bila naložena vsa pokora. Avstrijski Nemci so pa nenadoma spet odkrili, da so samostojen narod in da so bili pravzaprav prva žrtev nacistične osvajačnosti.

Tako se je zgodilo, da so Nemčiji od-

K debati »Problematika slovenskih mestnih kaplanov« naj dostavimo še to zanimivo pismo, ki ga je poslal izobraženec iz Kopra. Nekaj malega, kar omenja pisec, se je že uredilo. Vsekakor prinaša pismo marsikatero zamisel in pripombo — znamenje, da verniki iz matične države sledijo našim problemom. Ponovni dokaz nam je dala velikonočna številka tednika »Družina«, ki je povzela našo debato, ki ni še končana.

Kar je v pismu zapisanega, marsikaj drži, vsega pa se ne da izvesti. Naj tudi to pismo vzbudi pri naših vernikih še večje zanimanje za ta skupni problem,

Dijaško glasilo „MISEL“ št. 5

Pred veliko nočjo so dijaki slovenske gimnazije in liceja v Gorici izdali 5. številko svojega glasila »Misel«. To je druga številka v tem šolskem letu. Glasilo je ciklostilirano. Uredili, razmnožili in napisali so vse prispevke dijaki sami. Ilustracije so delo Marte Renerjeve in lepo dopolnjujejo vsebino člankov. O vsebini naj povem nekaj misli starejšega človeka, ki jih bo mladina gotovo sprejela kritično kot vse, kar starejši rečemo na račun mladih.

Predvsem bi bilo prav, ko bi dijaki dali pregledati svoje prispevke kakemu mentorju slovenščine. To ni za nikogar poniževalno, saj vemo, da so tudi veliki pisatelji pustili, da so jim v uredništvih jezikovno popravljali njih prispevke. Izjema je bil le Ivan Cankar in še kdo. Toda takih mojstrov jezika je malo, med našimi dijaki jih za sedaj gotovo še ni.

Druga opomba je, da pri Misli sodeluje premalo fantov. Zaslediti je ime le enega samega. Tudi v uredniškem odboru je en sam dijak med petimi člani. Fantje, kaj bodo povsod prednjačila dekleta?

Glede vsebine pa so prispevki različni po kvaliteti. Najboljše se zdijo pesmi, ki jih podpisuje Marijan: domačjske so ali razmišljujoče. Med članki prevladujejo opisi in razmišljanja o problemih, ki zadevajo dijake: slovenstvo (članek Gimnazije ter Ine), sedanji ustroj šole (O šolskih programih), gledališče (napisala Iša), pisatelj (Pisatelj Rebula: Hvala, napisala Aša). Ena sama je črtica, prispevek Marijana, Nekega pomladanskega dne. Sploh se zdi, da je Marijan med sodelavci Misli lirčno najbolj nadarjen.

Vsekakor Misel ni sama arena, kjer se poskušajo dijaki in pisateljevanju in pesnikovanju, temveč je tudi ogledalo za nas starejše, da vidimo, kaj mislijo, hočejo in si želijo dijaki, kako gledajo na probleme naše manjšine, naše preteklosti, naše sedanjosti in tudi na življenje samo. Ni vse zrelo in uresničljivo, nad marsičem se pa lahko zamislimo.

Profesor

za katerega smo vsi dolžni iskati rešitev.

d. j.

Spoštovani gospod! Dovolite mi nekaj pripomb k vaši stvarnosti v zamejstvu, ki jih želi posredovati človek iz matične domovine, tesno povezan z vašimi problemi!

Kadar se mudim v Trstu ali Gorici, rad stopim v cerkev, da se srečam s svojim Bogom. Na vratih pogledam razpored sv. maši, pa ne najdem ničesar v slovenskem jeziku, kot da naš človek v teh dveh mestih ne bi bil prisoten.

V Ljubljani najdeš razpored sv. maši napisan v štirih jezikih, tudi v italijanskem, čeprav Italijani niso najbolj pogostni obiskovalci božje službe v tujini. V Kopru, kjer živi italijanska manjšina, so javni napisi kakor tudi razporedi božje službe v cerkvah dvojezični. V Trstu in Gorici, kjer je slovenska navzočnost stalna in zelo močna, poleg tega pa doživljata stalen obisk Slovencev iz jugoslovenske strani, zaman iščeš dvojezičen razpored sv. maši. Celo v rojanski cerkvi v Trstu, odkoder radio Trst A vsako nedeljo in praznik prenaša slovensko sv. mašo, o slovenščini ni ne duha ne sluha.

Sprašujem se, ali vaši slovenski dušni pastirji storijo dovolj, da bi se ta nedostatek že enkrat odpravil. Vem, da se mnogi bojijo reakcije s strani italijanskih skrajnežev, toda kljub temu sem mnenja, da je treba znova in znova vztrajati. Pri tem bi moral tudi vaš slovenski tisk večkrat dvigniti svoj glas.

Druga stran, ki me moti, je neka napačna sranežljivost, ki jo opažam med zamejskimi Slovenci. Stopim npr. v slovensko knjigarno, ki naj bi bila katoliška, pa opazim, kako so slovenski časopisi in revije postavljeni nekam v kot kakor da bi lastniki ne želeli, da jih italijanski obiskovalci knjigarne prehitro opazijo ali slovenski pokupijo.

Tretja stvar, ki mi ni všeč, je silna razdrobljenost katoliškega tiska pri vas. Tr-

Obiski duhovnikov v ljubljanskih bolnišnicah

Ljubljanske bolnišnice uživajo ugled tudi na Primorskem. Marsikaj bolnik iz zamejstva se je tam zdravil. Zato ne bo odveč, če tudi naše bralce seznanimo z novimi predpisi, ki veljajo za obisk duhovnika pri bolnikih v ljubljanskih kliničnih bolnišnicah. Seveda ne gre za obisk, ki ga duhovnik napravi kot prijatelj, temveč za podelitev sv. zakramentov. Predpisi je dal direktor dr. Janez Zemljarič. Glavne določbe so:

PREDPISI V LJUBLJANSKIH BOLNISNICAH

Vsem je zagotovljeno svobodno izpovedovanje veroizpovedi. Iz tega načela izvaja vodstvo ljubljanskih bolnišnic prvi predpis, ki pravi, da v kliničnih bolnišnicah niso dovoljeni skupinski verski obredi, to se pravi niso dovoljene maše. Bolnika lahko obišče duhovnik za sv. zakramente samo, če bolnik zaprosi. Tak obisk lahko zahtevajo tudi ožji sorodniki, če bolnik sam ne more prositi (ker je v nezavesti ali kaj podobnega). Tak obisk sme duhovnik napraviti samo v delovnem času od 7. do 14. ure. Le če gre za bolnike v izredno težkem stanju, ga sme obiskati tudi izven delovnega urnika. Za vsak obisk mora imeti duhovnik dovolilnico; to izda oddelčna sestra. Duhovnik jo dobi pri vratarju. Stalnih dovolilnic ni. Po opravljenem obisku mora duhovnik dovolilnico vrniti. Duhovnik sme podeliti sv. zakramente ob obisku samo bolniku, ki je to zahteval. Če mogoče, se to opravi v posebnem prostoru, kjer ni bolnikov. Duhovnik, ki obiskuje bolnike, mora imeti potrjeno o zdravstvenem pregledu in se držati vseh predpisov glede higiene, cepjenja idr.

To so glavni predpisi, kot smo jih povzeli iz velikonočne številke »Družine«. Ta objavlja navodila brez komentarja. Mi pa si privoščimo kratek komentar, ker smo vajeni, da tudi oblastnikom pove-mo, kar se nam ne zdi prav.

NASPROTUJEJO VERSKI SVOBODI

Čudno zveni prepoved, da v bolnišnicah niso dovoljeni skupinski verski obredi, to se pravi sv. maša. Taka prepoved je v nasprotju z versko svobodo, kot jo poznamo II. vatikanski koncil in tudi jugoslovska ustava. Koncil uči, da ima človek kot socialno bitje pravico, da tudi v skupnosti časti svojega Boga. To pravico ima jugoslovanski državljani, če je zdrav, ker gre lahko v cerkev in k maši, kjer hoče. Nima pa več te pravice, če je bolan

žaska, Goriška in Slov. Benečija, namesto da bi se združile v enem glasilu in v njem objavljale vse, kar zajema problematiko vsega slovenskega prostora v Italiji, se pa greste razne liste in lističe, za katere marsikdo niti ne ve, da izhajajo. Jaz sem npr. tako v Trstu kot v Gorici zaman iskal glasilo beneških slovenskih duhovnikov »Dom«.

Skupno glasilo bi bilo zamejskim slovenskim katoličanom v Italiji toliko bolj potrebno, ker kaže ljubljanski verski tednik »Družina« za zamejske Slovence bore malo zanimanja. Ni sicer zgrešeno, da je »Družina« odprta svetu, toda vse premalo piše o naših ljudeh, ki živijo za mejo. Skladatelja Lojzeta Bratuža, tega mučenca za slovenstvo in vero se je npr. spomnila le s kratkim člankom, vedno pa najde prostora za razne senzacije ali nezdrave pojave na teološkem polju kje v tujini, ki za slovenskega človeka pravzaprav niti niso tako važne.

Potožil bi se rad tudi nad neke vrste zadržanostjo, ki jo zamejski duhovniki kažejo do ljudi iz Slovenije. Vsaj jaz sem je bil večkrat deležen. Ali je meja, ki so jo zarezali politiki, res tudi povzročila zarezo v miselnost in čutenje naših ljudi izven Slovenije? Mi v Sloveniji kar ne moremo razumeti vaše odmaknjenosti, ko vendar uživate svobodo.

Pri nas se čutimo bolj odprti in široke, čeprav je položaj naše Cerkve še vedno težak in čisto svobodno in sproščeno še ne moremo dihati. Prav zato pa, ker je pri nas položaj težji, se morajo ljudje odločati za Cerkev ali proti njej. Toda tisti, ki so za Cerkev, so zares odkriti. Jaz npr. sem od sedaj z božjo pomočjo preстал vse težave, ki sem jih imel zaradi svojega prepričanja v študijskih letih, pa tudi sedaj, ko sem profesor, hodim javno k sv. maši. Kaj hočem s tem reči? Da moramo biti pogumni, ko gre za Boga, naše slovenstvo in zvestobo Cerkev ter domovini.

I. S.

in se zdravi v ljubljanskih bolnišnicah, kajti tam »niso dovoljeni skupinski verski obredi«.

POMENIJO POLICIJSKO KONTROLO

Se bolj čudno se sliši prepoved, da ne sme duhovnik podeliti sv. zakramentov bolniku, ki ga zaprosi ob njegovem obisku v bolnišnici, ni pa tega storil prej pri oddelčni sestri, kajti duhovnik mora imeti pismeno dovoljenje za vsakega posameznega bolnika. Ali ne pomeni to izvajati policijsko kontrolo nad bolniki in s tem ustrahovati bolnike? Bolniška uprava bo namreč lahko vodila statistiko o podeljevanju sv. zakramentov bolnikom kakor vodi kontrolo o njih temperaturi. To pomeni moralno nasilje nad bolniki.

V BOLNISNICI KOT V JETNISNICI

Dovolilnica. Ta je pa tipična za vse diktature. Dovolilnico namreč moraš imeti tam, kjer je nekaj prepovedano. Tako potrebujemo dovolilnico za obisk jetnikov v jetnišnicah in podobno. Ali pomeni taka »dovolilnica«, da so bolniki v Ljubljani dejansko v priporu in da je ravnatelj teh priporov dr. J. Zemljarič? Zdi se, da je tako.

VPRAŠALI NAJ BI BOLNIKA

Klinične bolnišnice gradijo v Ljubljani z denarjem vseh Slovencev, posebno še vseh slovenskih delavcev, vernih in nevernih. Ker so vpeljali samoupravni sistem, ali bi ne dr. Zemljarič dal na glasovanje bolnikom, naj se izrazijo o njegovih novih predpisih glede obiska duhovnikov v bolnišnicah? Če so bolnišnice zidane z ljudskim denarjem, naj bi vprašali tudi za ljudsko voljo glede tako važne zadeve kot je verska oskrba bolnikov, ki vendar ne živijo samo od kruha in zdravil, temveč tudi od božje besede. Vsaj velika večina med njimi. To bi bilo demokratično in samoupravno.

To so misli, ki se vrivajo človeku, ki živi v demokratični družbi in bere, kako se ponekod bojijo duhovnika kot hudič žegnane vode. Kaj smo res duhovniki taka nevarnost za bolnike? Ali so zanje nevarnost sv. obhajilo in spoved? Kot napreden zdravnik dr. Zemljarič dobro ve, da dušni mir pomaga bolniku morda bolj kot zdravila. Ta dušni mir prinaša verne-nemu bolniku Kristus. Zato bi morali obisk duhovnikov pri bolnikih olajšati in ne oteževati s predpisi, ki zaudarjajo po policijskih predpisih v jetnišnicah.

(r+r)

Cerkveni pevski zbor iz Doberdoba na Cecilijanki 1972

Pisatelj Rebula: HVALA!

V zadnji številki »Misli«, glasila dijakov slovenske gimnazije-liceja »Primož Trubar« v Gorici, je izšel članek z gornjim naslovom. Ponatiskujemo ga, ker se nam zdi značilen za gledanje vsaj nekega dela naše mladine na polpreteklo dobo slovenskega naroda. (Ured.)

Po objavi Rebulove knjige Divji golob smo v več časopisih in revijah brali ocene o njej. Ni tu mesta, da bi mladina ocenjevala delo tako priznanega pisatelja in klasičarja, vendar mislim, da je s to knjigo Rebula posebno ustregel mladini in prinesel ravno nam mnogo novega in nepoznanega. Večkrat se starejši zaganjajo v nas in nas s pomilovalnim nasmehom in izbrbljenimi frazami zafrkujejo: Kaj vi? Rodili ste se deset let po vojni. Vse je bilo poslano in pripravljeno. Kaj vsega smo prestali mi v vaših letih! In takrat začne na eni in na drugi strani naših dveh velikih strank opisovanje vojne in povojne dobe. Seveda — na eni strani domobranci, oni, ki so se bojevali proti komunizmu in so umrli za vero in dom. Na drugi strani partizani, bojevniki, ki so se najprej uprli fašizmu in izvršili socialni preobrat v Jugoslaviji. To nista dva zgodovinska pojma, ampak pretekla resničnost in mnogo bratske krvi je bilo prelite v imenu teh dveh idealov. Priznati moramo, da ta razkol vlada še med današnjo mladino, in je vsakdo že po starših in okolju, ki ga obiskuje, opredeljen v »rdečega« ali »belega«. Mislim, da je Rebulova knjiga napravila velik korak naprej iz takega pojmovanja. Prepričana

sem, da ni mladega človeka, ki bi ga ne pritegnil kot magnetna igla lik tete Galicije. Ravno v tem liku so vsi odgovori, ki sem jih tolikokrat iskala. Kdo je »kriv«, kdo je na strani pravice? Kakšne so bile tiste sile, ki so sprožile domobransko in partizansko gibanje? Ali je res na eni strani vse zlo, na drugi vse dobro? »Razčistimo že enkrat dogodke iz druge svetovne vojne!« zahteva mladina.

»Vidiš, gospod kaplan mi očita, da podpiram brezbožni komunizem. Kvečjemu podpiram lačne komuniste, med lačnimi pa kristjan ne sme delati razlike.«

Za teto Galicijo sta bila tudi Jordanov oče in Jordanova mati Jezus, ko bi ju ranjena prinesli k njej. In mladi fant je zgodaj spoznal neskončno vrednost nesebične ljubezni. V kretnjah tete Galicije, ki je stregla ranjenemu partizanu, — ko je z vso dušo trpela za vse pobite duhovnike — je vsa veličina božje in človeške ljubezni. Teta Galicija je vsak dan molila križev pot. Partizanstvo in domobranstvo odpadeta. Ostane samo človek v svoji veličini in majhnosti. Slovenski človek, ki se je znal navdušiti in umreti za nekaj, kar je bilo njemu sveto. Spomin na padle naj nas druži in ne razdvaja. Teta Galicija nam postane simbol vseh slovenskih ljudi. Ona je bila le samotni predhodnik sedanjega človeka, sedaj pa stremimo po tem, da se uresniči njeno življenje v nas vseh! Mladina je hvaležna pisatelju, ker je znal prikazati »sine ira et studio« (brez strasti in pristranosti) tako nepoznano obdobje naše zgodovine.

aša

Bralci pišejo

Lačen med presitimi

Vsakrat, ko pridem na obisk k svojim v »staro« Gorico, kupim tudi vaš »Glas« in ga dam tudi doma na vasi drugim »zanestljivim« brati. Tako zvemo marsikaj, kar bi iz »naših« časopisov nikoli ne zvedeli.

Nikakor ne morem pa pozabiti, kako ste (enkrat poleti je bilo) pisali, kako mi »Jugovčiki« veselo živimo. Res, mnogi so se zelo opomogli, ali dosti nas je, ki se ne bomo mogli nikoli.

Star sem že čez 65 let, dolgo let že zaradi bolezni nezmožen za vsako težje delo in brez pokojnine. Životarim v stari, razirani bajti, ki niti moja ni. Težko je biti ubog med ubogimi, ali še težje je biti lačen med presitimi. Ko mnogi več ne vedo kam z denarjem, ne smem niti glasno povedati, da nimam za vsakdanji kruh.

Iz priloženih dokumentov lahko ugotovite, da mi ta beraška socialna podpora (50 Ndin, tj. 1.800 lir) ne zadostuje niti za zdravlila. Tako je moje »veselo življenje« že kakih deset let. Kaj bi rekli vi na to? Pomoči ne pričakujem več od nikoder.

Zavrženi Vipavec

Nas Gospod je rekel, ko je sedel pri bogati večerji pri Simonu Gobavcu: »Reveže boste imeli vedno med sabo.« Ta resnica se na žalost kaže povsod pod vsemi režimi, tudi pod tako imenovanimi socialističnimi.

O tem pišejo včasih tudi vaši časopisi, tisti, ki so na »liniji« (npr. Delo), kakor tudi tisti, ki niso na »liniji« (Družina, Ognjišče). V njih beremo poročila o starih ljudeh, ki so zmrznili ali drugače umrli pozabljeni v svojih razpadajočih bajtah, kot tudi o bolnih, ki jim nihče ne more ali noče pomagati.

Socialne razlike so bile in so ostale tudi pod socializmom, kakor tudi so ostale

socialne krivice, posebno še za tiste, ki niso v soglasju z režimom. Vsaka človeška družba pač nepopolna, zlasti še taka potrošniška in na materializmu zgrajena kot je današnja, tako na vaši kot na naši strani.

Da leči socialno zlo, je poklicana družba, to je država s svojimi ustanovami, in je poklicana Cerkev v moči Kristusovega poslanstva, ki »je hodil okrog in dobrote delil«. Cerkev je posebej poklicana, da pomaga tam, kjer drugi nočejo ali ne morejo. V ta namen ima svoje dobrodelne ustanove.

Toda za socialistične režime je značilno, da ovirajo Cerkev pri tem njenem karitativnem delu, da ne sme npr. ustanavljati Vincencijevih konferenc, vzdrževati dobrotelčnih ustanov, z eno besedo, ne sme vršiti nobenega organiziranega karitativnega dela, ki je zanjo značilno od apostolskih časov dalje, kot beremo v Apostolskih delih.

Morda bi pa kljub temu v podeželski župniji, kjer živite, krščansko občestvo le moglo bolj uspešno in bolj organizirano pomagati v sličnih primerih kot je vaš. Ljubezen je iznajdljiva. Zato menimo, da bi ne bilo napačno, če bi vi ali kdo drugi v vašem imenu opozoril na to vašega dušnega pastirja. Saj vaš primer gotovo ni osamljen v vaši župniji.

Povrnitev pogrebnih stroškov za upokojujence

Ob smrti upokojujence ali njegovega sorodnika se lahko prejme povrnitev pogrebnih stroškov, ki v vseh primerih znaša 20.000 lir. Prošnjo je treba vložiti najkasneje v 12 mesecih po dnevu smrti. Zaskrat se lahko prosi tudi za primere smrti, ki so se pripetili po 30. juniju 1971. Odločba vsebuje še razne druge pogoje; zato se za ostala pojasnila in sestavo prošnje obrnite na Zvezo neposrednih obdelovalcev v Trstu, ul. Roma 20.

BARAGOV DOM V RICMANJIH

vabi na

VESELO PRIREDITEV

ki bo v nedeljo 29. aprila ob 17. uri. Gostovala bo dramska skupina Marijinega doma v Trstu z igro

»SRECEN ZAKLJUČEK«

Na sporedu je tudi več skavtskih skečev, 20-minutni film in bogat srečolov.

V mali dvorani istega doma prireja svojo drugo slikarsko razstavo Robert Daneu, ki je na slikarskem tekmovanju mestnih redarjev v Firencah prejel drugo nagrado. Odprtje razstave bo v soboto 28. aprila ob 20. uri.

V istih prostorih bo v soboto 28. aprila ob 20.30 predaval deželni poslanec dr. Drago Štoka »Ob desetletnici deželne uprave«.

VABLJENI!

R A Z N O

Poseg dr. Štoke v razpravo o deželnem urbanističnem načrtu

V deželnem svetu se nadaljuje razprava o deželnem urbanističnem načrtu ter o ekonomskem socialnem programu dežele. Okrog dvajset deželnih svetovalcev je poseglo v razpravo, od katerih naj omenimo deželnega poslanca dr. Štoka, ki je imel o obeh načrtih daljši poseg. Predvsem je kritično ocenil deželni urbanistični načrt, saj je bil sestavljen brez posvetovanja s slovenskim prizadetim prebivalstvom oz. njegovimi organizacijami. Deželni urbanistični načrt predvideva razne cone (kmetijske, industrijske, gozdne, polkmetijske, cone podvržene naravnemu zaščiti itd.), ki bi morale urejati razvoj v bodočem delovanju dežele in drugih ustanov. Načrt predvideva industrijsko središče v dolinski občini, barkovljansko vpadnico in kraške rezervate. Tudi goriški občinski odbor je izrekel svoje kritične pomisleke v zvezi s tema deželnima programoma. Daljše poročilo o obeh programih bomo objavili ob zaključku diskusije v deželnem svetu. Slednji zaključki svoje delo še pred veliko nočjo.

★

Predstavitve nove knjige

V prostorih inštituta ISDEE — Istituto studi e documentazione dell'Est europeo — je bila v četrtek 12. aprila predstavitev nove knjige »Il movimento nazionale degli Sloveni e dei Croati - dall'illuminismo alla creazione dello stato jugoslavo (1918)« (Narodnostno gibanje Slovencev in Hrvatov - od razsvetljenstva do ustanovitve jugoslovanske države), ki jo je napisal mladi slovenski zgodovinar Benjamin Salvi-Slavec, izdala pa ISDEE. Prof. Slavec poučuje zgodovino na slovenski srednji šoli v Dolini.

Avtorja je predstavil predsednik ISDEE prof. Calzolari, o knjigi in o njenem pomenu pa je spregovoril podpredsednik prof. Agnelli. Ugotovil je, da knjiga prispeva k boljšim odnosom med sosednjima narodoma. Sledila je razprava, v katero so posegli prof. Pirjevec, prof. Agnelli in drugi ter seveda avtor knjige.

★

Stavka ali prekinitev dela v Velenju

Kot poročajo časopisi iz Slovenije, so rudarji, zaposleni v rudniku lignita v Velenju, v petek 13. aprila popoldne prekinili delo, to se pravi, da so stavkali. Vzrok za stavko so preizkušnje plače in nadurno delo, ki ga morajo opravljati.

Naslednji dan je o stavki razpravljala Zveza komunistov rudniškega kolektiva. Zbrani komunisti so seveda stavko obsodili, češ da je nesprejemljiva in da pomeni udarec celotnim družbenim prizadevanjem po še hitrejšem razvijanju samoupravnega družbenega sistema.

Resnično stanje je naslednje: Rudniške naprave so tudi v Velenju zelo zastarele; potreba po premogu je pa velika, ker služi za termoelektrarno v Šoštanju in za toplarno v Ljubljani. Zaradi tega morajo rudarji delati tudi nadure in žrtvovati sobote. Plače pa so blokirane, ker je zvezni izvršni svet, tj. vlada v Beogradu, sklenil, da se cene premogu ne smejo dvigati. Tako so se rudarji znašli v položaju, da morajo več delati, zaslužijo pa razmeroma malo. Zato je njih nevolja v petek privrela do vrhunca in je popoldanska izmena začela stavkati.

Tiziano Tessitori

OČE DEZELE

Krščanska demokracija v naši deželi obkokuje smrt senatorja Tiziana Tessitorija, ki je umrl v videmski bolnišnici na veliko sredo 18. aprila, star 78 let. Ime senatorja Tessitorija je neločljivo povezano z vso povojno politiko v naši deželi, kajti bil je nesporen voditelj KD v videmski pokrajini in je zaradi tega imel vpliv na potek celotne politike v deželi Furlanija-Juljskega kraja.

ŽIVLJENJSKA POT

Pokojni senator se je rodil v kmečki družini v furlanski vasi Sedegiano leta 1895. V prvi svetovni vojni je služil vojaške kot častnik italijanske vojske. Po končani vojni se je vključil v sindikalno delo in osnoval kmečke bele sindikate v Furlaniji. Ob volitvah leta 1921 je bil kandidat Italijanske ljudske stranke in dobil 65.000 glasov. Toda ker je imel komaj 26 let, ga niso potrdili za poslanca, kajti takrat je bila najnižja starostna meja za poslanca 30 let. Ostal je pa še naprej v vodstvu Ljudske stranke, dokler ni te razpustil fašizem. Od takrat dalje se je posvetil svojemu odvetniškemu poklicu in bil eden vodilnih advokatov v Vidmu. Po končani drugi svetovni vojni se je vrnil v politiko kot član KD, ki je naslednica nekdanje Italijanske ljudske stranke (Partito popolare italiano). Tudi to pot je bil na volitvah leta 1946 izvoljen in sicer za senatorja. Kot tak je na vseh nadaljnjih volitvah zmagal v videmskem okrožju na listi KD. Lansko leto se je kandidaturi odpovedal zaradi starosti in slabega zdravja.

Kot politik je senator Tessitori bil ena najuglednejših osebnosti v naši deželi, tako da so ga upoštevali tudi v Rimu, ker je poznal domače in svetovne probleme in ker je imel tudi posrečeno intuicijo v razčlenjenju položaja. Postal je tesen sodelavec Alcida De Gasperija, ki mu je v letih 1950-1952 poveril podministrstvo za pokojnine, od 1953 do 1957 pa je bil visoki komisar za zdravstvo; leta 1960 je stopil v vlado Amintora Fanfanija kot minister za reformo državne uprave. Z isto vlogo je bil tudi v vladi, ki jo je leta 1968 sestavil Giovanni Leone.

Vendar je Tiziano Tessitori posvetil svojo glavno skrb domači deželi Furlaniji in Juljski krajini. V tej skrbi se je z vso odločnostjo zavzel, da se je ustanovila samostojna dežela Furlanija-Juljskega kraja. Brez njega bi najbrž avtonomne dežele ne imeli. Zato so mu rekli »padre della regione, oče dežele«. Ko so namreč v ustavni zbornici razpravljali o prenosu italijanske republike na podlagi dežel, se je Tessitori z vo odločnostjo zavzel, da se ustanovi avtonomna dežela Furlanija-Juljskega kraja, čeprav so mnogi temu nasprotovali in so dosegli, da se je njena praktična izvedba zavlekla za več kot deset let. Pri zahtevi po ustanovitvi samostojne dežele Furlanija-Juljskega kraja je senator Tessitori imel pred očmi tudi dejstvo, da bivajo v deželi etnične manjšine. V govoru, ki ga je imel v senatu 22. januarja 1964, ko se je razpravljalo o uresničitvi naše dežele, je med drugim dejal: »Glede problema narodnih in jezikovnih manjšin vam povem, da bi sledil, če bi imel oblast, naslednjim kriterijem: Potrebno je z vso odkritostjo poudariti, da je vsako dejanje, ki meri na to, da se zaživi življenjski sok narodnih manjšin, huda kršitev pravčnosti in toliko hujša je, če meri na to, da bi manjšine izginile. V soglasju z zahtevami pravčnosti je, nadalje, da javne oblasti pomagajo pospeševati človečanski razvoj manjšin z uspešnimi ukrepi v prid njih jezika, kulture, navad kakor tudi za njih gospodarske sile in pobude.«

Škoda, da senator Tessitori ni ničesar storil, da bi se take pobude izpolnile do slovenske manjšine v Slovenski Benečiji. Morda bo kdo raziskal, zakaj je Tiziano Tessitori tako ugodno in pametno govoril v prid manjšinam v senatu, tako malo pa storil za manjšino v lastni videmski pokrajini.

Pogreb pokojnega senatorja je bil na veliko soboto z vsemi slovesnostmi v baziliki Marije Milosti v Vidmu, kjer je preteklo jesen bil evharistični kongres.

Na belo nedeljo 29. aprila

ob tradicionalnem prazniku bo v **SAMATORCI (Zgonik)**:
ob 10.30 slovesna sv. maša
ob 15.30 slovesne večernice
ob 16.— pred starodavno cerkvico:

- velikonočne pesmi (trije zbori)
- ansambel »Taima« in smešnice
- narodne pesmi (zbor Zvezda iz Saleža)
- bogat srečolov — sto darov — za kapelico (pilj) kolo, 10 litrov pristnega terana, pršut itd.

SLOMSKOV DOM V BAZOVICI

priredi 1. maja

PRVOMAJSKI PRAZNIK

Od 11. do 13. ure: Mladinsko zabavno tekmovanje.

Ob 16. uri: Vesel popoldanski spored, na katerem bodo sodelovali: Ansambel »Kondor«, sekstet »Planika«, harmonikarski ansambel »Slomšek«, Mladi pevci, Bruno Bajt z domačimi vižami na elektronsko harmoniko. Vmes prijetna in zabavna iznenadenja z darili.

Od 19. do 24. ure: Prosta zabava ob zvokih Kondorja, Planike ter Bruna Bajta.

V primeru slabega vremena bo popoldanski spored ob 16. uri v župnijski kino dvorani, večerni spored pa v Slomškovem domu.

Velikonočni prazniki v Gorici

Proti vsakemu pričakovanju je veliko-nočno jutro v našem mestu vstalo lepo in sončno. Slovenski verniki so napolnili stolno cerkev. Mnogo je bilo tudi ljudi iz po-deželja. Msgr. Močnik je odpel trikratno alelujo, številni pevci raznih zborov pa so pod vodstvom prof. Jerčija in ob orgelski spremljavi prof. Lojzke Bratuže zapeli po aleluji mogočno in veličastno »Kristus je vstal«.

Procesijsi in blagoslovu z Najsvetejšim je sledila sv. maša, med katero je zbor prepeval naše lepe velikonočne pesmi, da se je vzradovalo srce vseh prisotnih in je bil prav gotovo tega petja še vstali Kristus vesel. Po blagoslovu velikonočnih jedil so verniki zapustili cerkev, a se pred stolnico kar niso mogli ločiti in so si veselih obrazov segali v roke in voščili veselo veliko noč.

Goriška romanja v Emavs

Že stara slovenska navada je, da na velikonočni ponedeljek poromamo v Emavs. V prejšnjih časih smo šli kar peš v pomladni dan cvetja in zelenja, seveda v najbližje okolice. Danes pa se s tem ne zadovoljimo več. Avti in avtobusi so nam na voljo, da radi poromamo tudi v druge oddaljene kraje.

Tako so verniki slovenske župnije z župnikom msgr. Močnikom poromali z avtobusom k Majki božji na Trsat. Preko Postojne in Vremske doline smo po štirih urah vožnje končno zagledali morje. Zanimiva je bila ta vožnja preko zimske in pomladne pokrajine. Pri nas na Goriškem je cvetje že nadomestilo prvo zelenje, na Krasu okrog Ilirske Bistrice so pa komaj pognale prve trobentice, ostala narava še spi zimsko spanje. V Kvarnerskem zalivu smo spet zagledali cvetoča drevesa in po parkih krasne nasade tulipanov vseh barv.

Najlepše pa je bilo pri Materi božji na Trsat, kjer je imel msgr. Močnik sv. mašo, pri kateri so romarji sodelovali z molitvijo in petjem. Na glavnem oltarju že 700 let kraljuje Mati božja, poslušna prošnje vernega hrvaškega ljudstva in deli milosti. Po kosilu na Trsatu smo odšli v Opatijo in se tam ob morju dalj časa ustavili. Vrnili smo se preko Kozine in Bazovice, kjer je bil zadnji postanek.

Res da mladine ni bilo na tem romanju, a prav gotovo bi noben mlad človek ne bil tako srečen in vesel kakor so bile te naše že starejše romarice, ki jim je sončni dan osladil njih osamelno življenje.

Stolni vikar dr. Humar pa je popeljal goriške družbenice in lepo število drugih oseb v Štoblank v Slovensko Benečijo.

Goriška mladina jo je pa na svojo roko mahnila v Breginj. Tudi oni so se lepo zabavali, pekli klobase za kosilo, se dobro počutili v svojem ambientu in dan zaključili na Prazniku pomladi v Doberdolu.

Delovanje moškega zbora

»Mirko Filej«

Kot v vseh preteklih sezonah se tudi v tej naš zbor pridno udeležuje in pomaga pri vseh važnejših prireditvah. Kot je list že poročal, je v nedeljo 15. aprila pel ob počastitvi spomina umorjenih tolminskih putarjev ob cerkvi sv. Ivana v Gorici, na belo nedeljo bo pomagal popestriti spored ob prazniku »frtalje« v Rupi, 6. maja bo pel udarne pesmi ob proslavi kmečkih puntov v Standrežu, naslednjo nedeljo bo nastopil v Zavodu sv. Družine in v nedeljo 20. maja se bo predstavil na festivalu cerkvene glasbe v Cerkljah na Gorenjskem.

Glavni napor pa bo zbor moral vložiti

ob tekmovalju »Seghizzi«, na katerega se je priglasi in bil sprejet. Pel bo v polifonskem in folklornem delu.

Pa tudi na zdravo zabavo naši pevci ne pozabijo. Tako so člani zbora na velikonočni ponedeljek pripravili svojim ženam in drugim družinskim članom ter prijateljem izlet na »Kamenco« v Benečijo. Tam smo moški pekli klobase in piščance, naše pridne in potrpežljive družice so pa lepo gledale, kako se moški sučejo okoli ognja. Tudi druge zabave je bilo na pretek. Mladi in starejši so brcali žogo. Od nekeod so prinesli debelo vrv in pričelo se je vlečenje vrvi med moškimi in damami. Izid je bil izenačen. V drugem kolu so se pomerili moški iz Rupe-Peči proti ostalim članom. Tudi to pot ni bilo ne zmagovalcev ne premaganih. Vrv se je namreč — utrgala in smeja je bilo brez konca.

Izlet bo marsikomu ostal v nepozabnem spominu. Ob tej priložnosti se tudi zahvaljujemo vsem, ki so pripomogli, da je do tega izleta prišlo, posebno Lučanu Vogriču iz Števerjana, ki je dal na razpolago avto za prevoz potrebnih, požrtvovalnemu Nardkotu Antoniču in vsem drugim, ki niso štedili svoje pomoči.

Goriška škofija dobila novega duhovnika

Na praznik sv. Marka 25. aprila je goriške nadškof msgr. Cocolin v oglejski baziliki posvetil v mašnika diakona Armand Zorzina iz Pierisa. Novomašnik bo pel slovesno novo mašo v domači župniji Pierisu v nedeljo 29. aprila ob 10. uri. Gospodu novomašniku želimo obilo uspehov v Kristusovem vinogradu.

ZVEZA SLOV. KATOL. PROSVETE V GORICI

ob sodelovanju Kmečkih društev in slovenskih vaseh na Goriškem prireja

SPOMINSKO SLAVJE

ob jubileju kmečkih puntov

V soboto 5. maja ob 20.30

v Katoliškem domu v Gorici

Za »staro pravdo«. Večer slovensko-hrvaškega in tolminskega punta

V nedeljo 6. maja ob 16. uri

v Standrežu ob župnijski dvorani

Javno zborovanje. Slovensko ljudstvo v boju za svoje pravice.

Župnik Sv. Ambroža odstopil

Msgr. Onofrio Burgnich, župnik pri Sv. Ambrožu v Trziču, se je zaradi bolezni odpovedal župniji. Msgr. Burgnich je že skoro eno leto bolan zaradi možganske kapi. Ker se njegovo zdravje ni toliko izboljšalo, da bi mogel znova voditi veliko in odgovorno župnijo, je sedaj podal ostavko. Nadškof je pa pred težko izbiro, koga dobiti za novo župnijo, ki je največja v Trziču in polna sodobnih pastoralnih problemov.

Msgr. Burgnich je še mlad, saj ima le 47 let. Župnijo sv. Ambroža je vodil pet let. Prej je bil za župnika pri Sv. Roku v Gorici. Monsignorju želimo, da bi še bolj okreval od težke bolezni in mogel kje drugje služiti goriški Cerkvi.

»Katoliški glas« v vsako slovensko družino!

PEVSKI ZBOR RUPA-PEČ

priredi na belo nedeljo 29. aprila ob 15. uri v Rupi pri cerkvi

TRADICIONALNO PRAZNOVANJE SV. MARKA

»FRTALJA«

Nastopili bodo: 1. Glasbeni ansambel »Lojze Hlade« iz Števerjana. 2. Moški zbor »Kras« iz Opatjega sela. 3. Moški zbor »Mirko Filej« iz Gorice. 4. Moški zbor Rupa-Peč. 5. Mešani zbor Rupa-Peč. 6. Zbor osnovne šole Rupa-Peč. 7. Moški zbor Fantje izpod Grmade. 8. Folklorna skupina Rupa-Peč. 9. Skavtska skupina Rupa-Peč.

Deloval bo dobro založen buffet s pristno domačo kapljico in okusnimi jedili.

VLJUDNO VABLJENI!

V primeru slabega vremena se prireditev prenese na nedeljo 13. maja.

Poglejte, kako so lepo pisani...

Boris Pahor v Slov. kult. klubu

Dne 14. aprila smo se v okviru sobotnega srečanja seznanili z novim delom pisatelja Borisa Pahorja, vidnega predstavnika zamejske književnosti. »Grmada v pristanu«, izbor črtic in raznih odlomkov, ki je izšla pred nedavnim, je namenjena predvsem mladini, da se sreča s preteklostjo.

Avtor sam je spregovoril o tem svojem delu, ki obravnava dobo fašizma s preseljivimi utrinki iz življenja slovenskih ljudi v takratnem času.

Eno izmed črtic smo tudi prebrali. Sledila je debata, v kateri je pisatelj poudaril pomen narodnosti, ki stopa v ozadje zaradi površnosti današnje potrošniške družbe. Dokler npr. Baski ne bodo enakovredno govorili svojega jezika, ne moremo govoriti o združenji Evropi.

Prihodnjič bo srečanje odpadlo zaradi praznikov. Veselo veliko noč vsem bralcem in prijateljem pa tudi uredništvu Katoliškega glasa želi Slovenski kult. klub.

Nagradni natečaj »Mladike«

V okviru ponedeljkovih večerov, ki jih prireja Društvo slovenskih izobražencev, so 9. aprila podelili nagrade trem zmagovalcem, ki so napisali najboljše novele za revijo »Mladika«.

Predsednik ocenjevalne komisije prof. Martin Jevnikar je ob začetku povedal, da je prišlo enajst novel, izmed katerih je komisija tri nagradila. Prvo nagrado je dobil Pavle Zidar za novelo »Meja«, drugo pesnica in pisateljica Milena Merlak-Detela za novelo »Marija in otrok«, tretjo pa pesnica in pisateljica Irena Žerjal-Pučnik. Predsednik komisije je prebral utemeljitev za nagrade, nato pa predstavil dela obeh navzočih nagradencev, Pavleta Zidarja in Irene Žerjalove. Sledil je živahen razgovor, v katerem sta se oba pisatelja odprla občinstvu, ki ju je spraševalo o načinu ustvarjanja, o namenu, o idejah in podobnem. Srečanje je bilo izredno zanimivo in prisrčno.

Iz Slovenije

Večer slovenskih oktetov v Šempetru

Goriški oktet obhaja letos 10-letnico življenja. Ta jubilej je obhajal tako, da je v soboto 9. aprila v Šempetru pri Gorici organiziral poseben koncert slovenskih oktetov. Od povabljenih se je odzvalo pet skupin, med njimi tudi ženski oktet iz Gorice. Ivan Mignozzi, ki o koncertu poroča v ljubljanskem »Delu«, ima vzpodbudne besede za vse nastopajoče, pove pa tudi nekaj kritičnih opomb na njih račun, posebno to, da hočejo posnemati glasbeno izobražene pevce, kar pa škoduje izrazni moči njihovih pesmi.

Zatem se ustavi pri posameznih okteti. Najbolj pohvali domači Goriški oktet, ki je pa mogel tudi največ pokazati, ker je sam zapel devet pesmi, dočim so ostali zapeli vsak po tri. Med našimi zamejskimi okteti sta nastopila Tržaški oktet in ženski oktet iz Gorice, ki je bil tudi edina ženska skupina. Škoda, da je poročevalcu v Delu spodrsnilo in govoril o sovodenjskem oktetu; morda ga je zavedlo dejstvo, da vodi zbor Jožica Lasič iz Sovodenj. O tem ansamblu pravi: »Presenečenje večera je bil sovodenjski (namesto goriški) ženski ansambel... Pokazal je resno zavzetost za delo in individualnost izražanja. Sestavljen iz mlajših temperamentnih žena in deklet si lahko obeta ob ustreznem delu še veliko uspehov.«

Iz delovanja Slovenskih tržaških skavtov

Predvelikonočna doba je čas razmišljanja. Da bi te dni obhajali v pravem krščanskem duhu, smo se starejši skavti in skavtinja zbrali na duhovni obnovi v Škedenju. Srečanje je vodil Pavle Bratina iz Ljubljane. Prisotnih je bilo 35 mladih.

Najprej je spregovoril g. Bratina in sicer o pomenu Kristusove smrti in vstajenja. Sledil je razgovor o tej temi. Ob 11^h smo imeli sv. mašo, ki je vsebovala branje spokornih psalmov, spoved, razmišljanje, petje. Po maši smo šli na kosilo, ki je bilo skupno. Po kratkem sprehoju po škedenjskih ulicah, smo se vrnili v Ukmarjev dom. Na sporedu smo imeli še razgovor o nekaterih točkah, ki jih je podal g. Bratina.

V nedeljo, 8. aprila sta se istočasno vršili dve duhovni obnovi za mlajše skavte in skavtinja. Skupina iz Katinare in okolice je imela svoje srečanje v domu na Katinari. Govoril je g. Miklavc. Skavti iz mesta in bližnje okolice pa so se zbrali v rojanskem Marijinem domu. Maševal je g. Jakomin, ki je imel tudi razmišljanje.

Ob koncu še o zanimivem srečanju med starejšimi skavti. »Starejšimi« ne samo po letih, ampak predvsem po skavtskih izkušnjah. Mislim namreč na tiste skavte, ki so doživeli taborjenja od leta 1952 dalje! Nekateri so se srečali po več letih, zato so bila snidenja toliko bolj prisrčna. Čez 40 članov se je zbralo v Društveni gostilni na Proseku. Prof. Theuerschuh, ki je starešina, je imel priložnostni govor. Po večerji se je srečanje ob kozarcu vina razvilo. Sledile so si vsakovrstne pesmi, ki so obujale spomine na brezskrbna taborjenja. Ogledali so si tudi nekaj diapozitivov in krajši film. Vzdušje je bilo tako prijetno, da so srečanje podaljšali tudi potem, ko so zaprli gostilno. - M. J.

Zgonik

Goriški nadškof msgr. Cocolin nas je obiskal v sredo 18. aprila ob 9^h zvečer. Zakaj? Da ob velikonočnem obhajilu mož, fantov in deklet poživi škofijsko-župnijsko skupnost namesto ob prihodu novega župnika. Lepo je bilo pri takšni maši, kjer je med petjem ljudskih pesmi spregovoril g. nadškof in v slovenščini razložil pomen velikonočnih praznikov ter sam podelil sv. obhajilo. Se posebno pomenljivo je bilo, ko sta dve dekleti v kraški narodni noši pobrali darove v ovojnicah za lačne gobavce v Manikro in Bouaké in jih položili na oltar. Po končani maši se je vsa farna družina zbrala z nadškofom v pevski sobi na kozareček kraškega vina in si voščila veselo praznike. Škoda, da ni mogel g. nadškof ostati več časa med veselo družbo, kajti še pozno v noč je bilo lepo in prijetno.

Velikonočno procesijo v soboto ponoči bi skoro preprečilo slabo vreme. Mnogi so si jo iz srca želeli in so se tudi resnično potrudili. V izredno mirni noči, med petjem mešanega cerkvenega zbora, ob veliki udeležbi vernikov s svečami in baklami smo spremljali božjega Odrešenika po naših cestah okoli občine in nazaj v cerkev. Praznike je zlasti oplešala precejšnja udeležba pri sv. obhajilu, pa tudi ubrano pritrkovanje prijetno donečih zvono, da ne govorimo o z rožami okrašenih oltarjih in v noči razsvetljenem starodavnem čestitljivem zvniku ob farni cerkvi.

Samatorca je majhna vasica med Šempolajem in Zgonikom v podnožju hribovja, koder teče državna meja. Tržačani in drugi radi zahajajo tja, zlasti spomladi in jeseni na obisk starodavne cerkvice. To belo nedeljo, 29. aprila, bo tamkajšnja velika noč s slovesno mašo ob 10.30 in s peštrim popoldanskim sporedom pesmi, nastopom ansambla in s srečolovom. V primeru slabega vremena bo ob 4^h popoldne samo v cerkvi petje velikonočnih pesmi treh zborov, vse drugo pa bo prenešeno na praznik tamkajšnjega patrona sv. Urha — na 8. julij. Vsi vabljeni!

Ustanovljeno združenje staršev v Škedenju

V četrtek 12. t. m. so se zbrali starši otrok, ki obiskujejo otroški vrtec v Škedenju, da bi uradno ustanovili združenje staršev. Ze prostor sam je bil slovesen, namreč sedež škedenjske konzulte.

Zbrani starši so postavili temelje svojemu delovanju in zanimanju za čim večji napredek pri delovanju vrtca. Saj so tu glavni namen otroci in njihov vzgoja.

Podobno poročilo smo brali v prejšnji

številki Katoliškega glasa iz Sv. Križa pri Trstu. Škedenj je zato druga skupnost, ki je ustanovila tako združenje. Vendar moramo poudariti, da je škedenjsko združenje staršev ustanovljeno samo za problem otroškega vrtca. Drugje menda ni tako.

Občni zbor Zadružne kraške mlekarne

V soboto 7. aprila so se v Bazovici zbrali na občnem zboru člani Zadružne kraške mlekarne. V svojem poročilu se je predsednik zadruge Alfonz Guštin ustavil pri zadružni mlekarni, ki jo bodo kmalu zgradili pri Repentabru. Zadruga je dosegla, da bo nudila tehnično pomoč ERSa — tj. deželna ustanova za razvoj kmetijstva, deželno odborništvu pa je odobrilo finančni prispevek.

V razpravi, ki je sledila, so odborniki ugotovili, da obstajajo težave, zlasti pri ustanovi ERSa, in za to naj bi bil dokaz zamuda, s katero je ustanova odobrila načrt za mlekarno. Občni zbor je zavzel tudi stališče do vprašanja kraških rezervatov. V resoluciji pravi, da je pozitivno, da se je prekinila razprava o osnutku, in zahteva, naj se izključi možnost razlašanja in omejevanja kmetijskih dejavnosti.

OBVESTILA

PD »Briški grič« iz Števerjana bo prvi maj proslavilo z več prireditvami, ki bodo trajale od 29. aprila do 6. maja. 29. aprila bo »Na Dvoru« ob 11. uri odprtje razstave knjig in vinske razstave ter nastop folklorne skupine Dijaškega doma iz Trsta; 1. maja bo ob 16. uri zborovanje, nato nastop godbe na pihala iz Nove Gorice in Prvačine; 6. maja »Dan mladine«. Ob 8. uri planinsko-orientacijski pohod, ob 14. uri slikarsko tekmovanje »ex tempore«, ob 17. uri športno-kulturni nastop.

Slovenska prosveta iz Trsta obvešča, da bo redni koordinacijski sestanek prosvetnih društev v sredo 2. maja ob 20.30, kot je bilo določeno na zadnjem sestanku.

V društvu slov. izobražencev v Trstu, ul. Donizetti 3, bo v ponedeljek 30. aprila ob 20. uri predaval o koroških problemih dr. Franc Verbinc iz Celovca. Predavanje bo v mali dvorani Slovenske prosvete.

Širite »Katoliški glas«

DAROVI

Za cerkev na Opčinah: Vaclik Luči ob krstu hčerke Valentine 10.000; N. N. in N. N. v spomin Marije Marotti-Podobnik 50.000; Cermelj-Marotti Otilija v spomin hčerke Marjuče Podobnik 100.000; Podobnik Josip v spomin soproge Marjuče 50.000; Sosič-Repinc v spomin Marije Podobnik 10.000; Stanka, Neva, Jelka namesto cvetja na grob Marije Podobnik 5.000; Gnezda-Markon in Hollstein Natalija v spomin Marije Podobnik 10.000; družina Ciregna v spomin očeta in moža Petra 1.000; Vremec Leopolda, mesečni prispevek, 2.000; Silva in Nino ob obletnici poroke 10.000; družina Škabar v spomin Edka ob obletnici zračnega napada 10.000; N. N. 8.000 lir.

Za popravilo orgel na Opčinah: v spomin Marije Podobnik: družina Peterlin 10.000, družina Tavčar 5.000, Sosič Viktorija 10.000, družina Kljun-Malalan 5.000; Sosič Mario v spomin Rudija Sosič 5.000; Škerlavaj Fani 3.000; N. N. 7.600; Guštin-Planinšek Justa 5.000; Guštin-Sosič Angela 5.000 lir.

Ob peti obletnici moževe smrti žena Marija po 2.000 lir za Zavod sv. Družine, Alojzijevešče in Katoliški dom ter 1.000 lir za cerkev sv. Ivana.

Za Zavod sv. Družine: Stanko Suligoj, Toronto, 50 dolarjev.

Za Marijanišče: družina Sosič (Drnjacevi) z Opčin v spomin sina Rudija 5.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpea: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo